

ת"פ 49743/05/16 - מדינת ישראל נגד ג מ

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 49743-05-16 מדינת ישראל נ' מ(עציר)
תיק חיצוני: 211428/2016
בפני כבוד השופטת דלית שרון-גרין
מאשימה מדינת ישראל
נגד ג מ (עציר)
נאשם
נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד אברהם ביגמן

הנאשם: הובא

מטעם הנאשם: עו"ד דקלה ויסוצקי

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני ממנה את עו"ד ויסוצקי לייצג את הנאשם מטעם הסיגוריה הציבורית.

ניתנה והודעה היום י"ד תמוז תשע"ו, 20/07/2016 במעמד הנוכחים.

דלית שרון-גרין, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לפניי בקשת הצדדים להפסיק את ההליכים נגד הנאשם, לפי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982, לצד בקשה להורות על אשפוזו בהתאם לסעיף 15 לחוק הטיפול בחולי נפש, תשנ"א - 1991.
עמוד 1

מבוא

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים בפגיעה באמו, החזקת סכין והחזקת סמים מסוג חשיש לצריכה עצמית.

במקביל הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו.

במסגרת הליכי המעצר הוזמנה, והתקבלה, חוות דעת מטעמו של הפסיכיאטר המחוזי. בה נקבע כי הוא סובל ממחלת נפש, אך כשיר לעמוד לדין.

נוכח התנהגותו החריגה במהלך הדיונים לפניי, הוזמנה חוות דעת נוספת.

חוות הדעת השנייה ארוכה ומפורטת ובסיכומה קבע הפסיכיאטר המחוזי כך:

1. כעת הנ"ל חולה במובן המשפטי של המונח.
2. הנ"ל לא יכול לעמוד לדין.
3. הנ"ל היה אחראי למעשיו המיוחסים לו בכתב האישום.
4. זקוק לאשפוז פסיכיאטרי (במהלך ההסתכלות הוצאה עבורו הוראת אשפוז לצורך טיפול בו).
5. נוכח התנהגות אלימה/סיכון גבוה, ממליץ על אשפוז במחלקות לבטחון מירבי.

טיעוני הצדדים

ב"כ הצדדים מסכימים לקיומן של ראיות לכאורה, אך חלוקים ביחס לתקופת האשפוז. ההגנה בקשה להורות על תקופת אשפוז קצרה מזו המקסימלית הקבועה בחוק, ואילו התביעה בקשה להורות על תקופת אשפוז התואמת את תקופת המאסר המירבית.

דין והכרעה

על יסוד חוות הדעת, ובהסכמת ב"כ הצדדים, אני קובעת כי בעת ביצוע המעשים היה הנאשם אחראי למעשיו, וכי כעת איננו כשיר ואיננו יכול לעמוד לדין.

במצב דברים זה, מצווה סעיף 170(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, על הפסקת ההליכים. בעניין זה אין לבית המשפט כל שיקול דעת (למעט הסייג המפורט בסיפא של הסעיף). להלן לשון הסעיף:

170. (א) קבע בית המשפט, לפי סעיף 6(א) לחוק לטיפול בחולי נפש, תשט"ו-1955, או

לפי סעיף 19ב(1) לחוק הסעד (טיפול במפגרים), תשכ"ט-1969, שנאשם אינו מסוגל לעמוד בדין, יפסיק את ההליכים נגדו; אולם אם ביקש הסניגור לברר את אשמתו של הנאשם, יברר בית המשפט את האשמה, ורשאי הוא לעשות כן אף מיזמתו מטעמים מיוחדים שיירשמו.

אשר על כן, אני מורה על הפסקת ההליכים בתיק זה, בהתאם לסעיף 170(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982.

צו אשפוז

הפסיכיאטר המחוזי מצא כי הנאשם זקוק לטיפול במסגרת אשפוז.

ב"כ הנאשם בקשה שצו האשפוז יהיה לתקופה קצרה מהמקסימום הקבוע בחוק.

התביעה בקשה להורות כי תקופת האשפוז המרבית תהיה כאורך תקופת המאסר המרבית, קרי; חמש שנים.

כלומר, אין מחלוקת בדבר עצם הצורך במתן צו לאשפוזו של הנאשם, המחלוקת היא בשאלת אורך תקופת האשפוז המרבית.

בטרם מתן צו אשפוז, הסכימו, כאמור, ב"כ הצדדים לקיומן של ראיות לכאורה.

תקופת האשפוז

לא מצאתי כי המקרה דנן נכנס לגדרו של חריג אפשרי כלשהו, ועל כן לא ראיתי לנכון להורות על תקופת אשפוז קצרה מתקופת המאסר המירבית.

תקופת המאסר המירבית הקבועה בחוק לעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה, העבירה החמורה מבין העבירות שיוחסו למשיב, היא חמש שנים.

בנסיבות אלה, ולאחר ששקלתי את מכלול השיקולים הרלוונטיים, אני מורה על אשפוזו של הנאשם בבית חולים לחולי נפש, כשלבקשת הפסיכיאטר המחוזי, כל עוד התנהגותו של הנאשם אלימה או הסיכון שנשקף ממנו גבוה, האשפוז יהיה במחלקה לבטחון מירבי. תקופת האשפוז המרבית של הנאשם שלפניי תעמוד על חמש שנים, שמניינם מיום 18.5.16.

ניתנה והודעה היום י"ד תמוז תשע"ו,
20/07/2016 במעמד הנוכחים.

דלית שרון-גרין , שופטת